

DLOUHÝ SPRINT S OZVĚNOU

Miroslav
ŽAMBOCH

TRIFID

Miroslav Žamboch
Dlouhý sprint s ozvěnou

Copyright © Miroslav Žamboch, 2009

Cover © Jan Doležálek, 2009

© TRITON, 2009

ISBN 978-80-7553-408-8 (pdf)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

Miroslav
ŽAMBOCH

**DLOUHÝ
SPRINT
S OZVĚNOU**

37
09

DLOUHÝ SPRINT S OZVĚNOU

Miroslav
ŽAMBOCH

TRITON
Praha / Kroměříž

Dlouhý sprint

Klečím nad bratrem a do očí se mi derou slzy. Je mrtvý. Obyčejný, úplně obyčejný pád z koně, a on je mrtvý. Hlavu má nepřírozně zvrácenou, krční obratle zlomené. Slyším se vzlykat a nadávat, ale někde uvnitř se pomalu, pomalu a neochotně začínám smiřovat se skutečností. Ne že bych ho měl tolik rád. Brácha, princ Maxmilián, byl občas pěkně arogantní parchant, ale kdo by na jeho místě nebyl. Od mládí ho krmili kašičkou z býčích a tygřích koulí, každé jeho jídlo měl v práci královský toxikolog a od dvou let, kdy se naučil číst, trávil šest hodin denně ve společnosti otcových čarodějů. Výsledkem bylo, že měřil sedm stop, vážil přes tři sta liber a v sedmadvaceti letech strčil do kapsy osmadvadesát procent čarodějů na Kontinentu. A teď tu leží mrtvý. Za sedm týdnů měl být korunován. To je důvod, proč brečím. Následnictví přešlo na mne. Brácha se na korunovací připravoval celý život, mně zbývá čtyřicet devět dnů. Nepřežiji.

Vrátil jsem se na Hrad a předal koně i s tělem podkonímu. Nádvoří se okamžitě zaplnilo lidmi, ale nikdo se neodvážil mluvit příliš nahlas. Poprvé v životě jsem se ocitl v centru pozornosti a nebylo to nic příjemného. Snažil jsem se nevnímat záplavu pohledů oscilujících mezi profesionálním hodnocením řezníka odhadujícího výdrž kusu určeného na porážku a pobaveným přemítáním sázkaře tipujícího kurs na směšného outsidera. Engod, nejmladší člen otcovy osobní stráže, se na mne vyzývavě šklebil. Jeho rodina patří mezi jedenáctku, ze které se v případě, že je princ při kournovaci zabit, volí nový vegašský král. Engod má dva starší bratry. Oba prošli stejnou přípravou jako Max, oba jsou elitní čarodějové a zabijáci. Budou mít třicet dní na to, aby se mi dostali na kobylku.

Schoval jsem se do své věže a hlavní dveře zavřel zevnitř na závoru. Nemám vlastní stráž. Žádný profík by nešel do služby k druhorozenému princovi, a najmout si obyčejné chlapy z venku je zbytečné. Ty bych

dokázal vyřídit i já. Pokud jsem potřeboval podpořit svou autoritu, půjčoval jsem si svaly u bráchy. Byl sice parchant, ale vycházeli jsme spolu dobře. Pokoje vypadaly stejně zabydleně a útulně jako dříve, ale najednou jsem sem nepatřil. Byl jsem zde pouze na návštěvě. Vztekle jsem ze stěny strhal plány vinic a vinných sklepů. Od osmnácti let jsem se tvrdošíjně snažil zbavit se předurčené role králova poskoka, chlapíka pro nejspínavější práci, který bude v zákulisí přispívat k hladkému chodu vlády. Postaral jsem se o to, aby mě ostatní považovali za hlupáka, který nic neví a kterého nemá cenu zatahovat do politických intrik. Klany už mě dokonce nezvaly ani na každoroční plesy, kde se ustavovaly a rušily tajné aliance, prodávaly informace a lovili chovní hřebci pro zlepšení genetického potenciálu klanu. Přezdívali mi zelinář a v lepším případě kupčik. Mým snem bylo vybudovat vinice, které by produkovaly lepší víno než červené muoché, které k nám dováží obchodníci. Letos jsem sklídl prvních pár košíků. Parchant brácha. Otevřel jsem láhev bílého kroče a nalil si plný pohár. Schovával jsem si ho pro sváteční příležitosti a vzhledem k tomu, že v budoucnu žádné nebudou, nebylo proč ho šetřit. Oknem jsem pozoroval mumraj na nádvoří. Kapitán otcovy stráže právě vítal skupinu diplomatů guunského císaře. Všechno běželo bezchybně, ani smrt korunního prince nedokázala narušit plynulý chod soukolí moci. Císař ovládá polovinu Kontinentu a podle nejrůznějších náznaků si začíná brousit zuby na zbytek. Zbytek obnáší asi tucet větších království a desítky malých nezávislých panství nebo obchodních lig. Na první pohled snadné sousto pro dvousettisícovou imperiální armádu. Tamní vládcové však mají to správné know how pro vedení války. Jediný trit, jednotka skládající se z válečného čaroděje a dvou speciálně vycvičených rytířů, dokáže během okamžiku sprovodit ze světa i tisícovku mužů. Císař si to samozřejmě uvědomuje a poslal emisary, aby se u otce pokusil vyjednat omezení v použití síly v případné válce.

Chloupky na zátylku se mi naježily, někdo stál těsně za mnou. Na člověka, který se vám skrytě dostane do zad, je ve Vegaši jediná odpověď. Pouzdro upletené z vláken šialinu zareagovalo na známý vzor napětí šlach, do dlaně mi vklouzla úzká čepel. Pozvedl jsem pohár k ústům, využil pohybu k zamaskování přenosu váhy na druhou nohu. Otočil jsem se v piruetě, ostří hlasitě proseklo vzduch. Zahlédl jsem jen roz-

mazanou siluetu, něco se mě lehce dotklo, změnil jsem se v roztočenou káču a ztratil rovnováhu. Těsně předtím, než jsem narazil do stěny, jsem stačil nůž odhodit. Trochu nejistě jsem se postavil a otočil ke svému královskému otci.

„Málem jsem se pořezal,“ řekl jsem místo pozdravu.

Jako vždy byl oblečen do volných černých kalhot, šedé haleny a kožené vesty. Na nohou měl lehké boty. Budu se muset podívat, z čeho má podrážky. Pokud jste se mu nepodívali do obličje, mohli jste ho považovat za podkoního nebo mistra lovcího. Šlachovitý, vlasy napůl prokvetlé stříbrem, pokožka v obličjeji a na rukou ošlehaná sluncem a větrem.

„Myslel jsem si, že se pořežeš.“

Nesnáším už jenom ten jeho tón. Jako by každé slovo před tím, než ho vysloví, procedil přes půltucet filtrů. Hlas dokonale zbavený emocí, hlas stvořený k rozkazování a čarování. Nenávidím jeho sebevědomí a aroganci. Bojím se ho.

„Na staříka jsi docela rychlý,“ zašklebil jsem se, naplnil další dva poháry a jeden mu nabídl.

Kupodivu si ho vzal.

„Ne. Zanedlouho nebudu mít dost sil na to, abych udržel zemi v klidu.“

Kecal. Je mu pětasedesát a každého muže ze své osobní jednotky by vynesl z arény v zubech. Už ho to prostě přestalo bavit a mysl si, že je brácha dostatečně připravený na to, aby korunu převzal.

„A nemohl bys svou abdikaci o pár měsíců odložit?“

„Ne.“

To byla vskutku královská odpověď.

„A uvědomuješ si, otče, že korunovaci nepřežiji? Nepřipravovali jste mě na ni už od dětství jako Maxe. Trocha času navíc by mi pomohla.“

Mlčel.

„Zabijí mě a králem se stane někdo jiný. Nebude žádná dynastie Maatenů.“

Pokrčil rameny.

„Takový je zvyk. Korunovační obřad začne podle plánu. Tady máš klíče k Maxovým komnatám. Možná tam najdeš něco, co ti pomůže.“

Otočil se k odchodu, ale mezi dveřmi se na okamžik zastavil.

„Vyžádal jsem si od sklepníka ochutnávku z tvé sklizně. Není špatná. Uvítal bych, kdybys mě v budoucnu zařadil na seznam svých přednostních zákazníků.“

Počkal jsem, až za sebou zavře, a mrštil pohárem o dveře.

„Ten parchant, mizera!“

Ve chvíli, kdy jsem si byl jistý, že je venku, jsem vzteky vykopl dveře. Na uklidněnou jsem na ex vypil pohár vína a nalil si další. Brácha nepoužíval obyčejné klíče. Tvrdil, že každý se dá snadno padělat. Mís-to toho spoléhal na dokonale vybroušené válečky z modrého safíru. Na svazku, který teď ležel na mém stole, jich byl celý tučet. Nebylo v nich nic magického, k otevření dveří stačil pouze správný rozměr a správný materiál. Nedovedu si ale představit někoho, kdo by měl přístup k tak obrovským drahokamům a byl by ochoten je zničit. Samozřejmě kromě vegašského prince. Nechtělo se mi navštívit Maxovy komnaty. Nemám rád čaroděje ani jejich nádobíčko, navíc Max bezpochyby přichystal pro nezvané návštěvníky spoustu originálních překvapení. Neměl jsem teď náladu na nimravé procházení polem plným pastí. Doplnil jsem si pohár a začal chmurně přemítat nad budoucností. Život je plný překvapení. Ráno vstanete se spoustou plánů a večer vidíte za rohem zubatou. V zásadě jsem měl tři možnosti. Utéci, zůstat, nebo si sám ihned podříznout krk. Poslední volba by mi pravděpodobně ušetřila spoustu starostí, protože při bližším pohledu splývaly všechny možnosti v jednu. I když uteču, stále zůstanu korunním princem vegašského království s formálním právem na trůn. Mohu si dělat legraci z císařových špiónů, hrát falešné kostky s podsvětím ve kterémkoliv městě na Kontinentu, nebo se živit dáváním lekcí místním učitelům šermu, ale zabijákům jedenácti rodů neuteču, v nejhorším případě za mnou někoho pošle přímo otec. Nebo se z rodinných důvodů bude obtěžovat sám. Od otevřeného okna zastudil závan větru, voskovice, kterou jsem nechával vždy hořet, zhasla. Stmívalo se a dole ve městě se postupně rozžihala různobarevná světla. Tisíce, desetitisíce světél. Na všech stranách obklopovala starý hrad jako moře vlnící se v těsném zálivu. Skalnaté stěny tyčící na třech stranách do výšky stovek metrů přesně vymezují prostor obývaný lidmi. Příroda zde nedává mnoho příležitostí k obživě. Pouze na východě se kotlina otevírá a pokračuje v podobě obrovského údolí vyhloubeného dávno v minu-

losti vyschlou řekou. V údolí panuje zvláštní mikroklima a jeho břehy tvoří lehká načervenalá půda, která tak skvěle svědčí vinné révě. Severní strana zůstává po většinu dne ve stínu. Kdyby se oba břehy použily jako obilná pole, při chytrém obhospodařování by možná dokázaly nasýtit i desetinu z devíti set tisíc lidí ve městě. To by ale odporovalo starému pravidlu. Vegaš nesmí produkovat vlastní potraviny, musí spoléhat na dodávky z nížin. Každý rok přijíždějí zástupci i těch nejmenších vládců na Kontinentu a kontrolují, zda se zákon neporušuje. A můj otec jim vždy neobvykle ochotně vyhoví. Dokonce jim poskytne i horské průvodce, kteří jim pomohou vylézt dva tisíce stop nahoru po skalách, aby se na vlastní oči přesvědčili, že se na náhorní plošině neukrývají obrovské obilné lány. Jedinými obyvateli nekonečných plání pustiny jsou obrovití tuři schopní spásat houbovitý lišejník, kterým pohrdají všechna ostatní zvířata.

Odložil jsem pohár a vrátil se pohledem k světlům města. Měl jsem dost své bolestínské nálady. Tak to dopadá, když člověk pije sám. Převlékl jsem se do civilních šatů, nepotřeboval jsem, aby někdo podle polovojenského oděvu odhadl mou příslušnost k Hradu, a vyrazil jsem do města. Šel jsem se podívat na své skoro poddané. Jediné, v čem jsem se odlišoval od bájných vladařů vyrážejících v přestrojení mezi chudý lid, byl opasek nacpaný zlatem. Nechtěl jsem napravovat křivdy páchané na prostých lidech, šel jsem jednoduše flámovat. Nehledě na to, že ve Vegaši žádní prostí lidé nejsou. Každý druhý je podvodník, každý třetí zloděj, každý čtvrtý zabiják a každý pátý čaroděj. Žije se tady dobře a vesele, často možná poněkud krátce.

Stráže u brány si mě prohlížely poněkud zvědavěji, než když jsem vyrážel do města na noc předtím, ale nepřesáhlo to únosnou mez. Šel jsem pěšky, nepředpokládal jsem, že bych se při zpáteční cestě dokázal postarat i o koně.

Hrad – pevnost se nachází na strmém pahorku uprostřed města. Ze západu a severu je přístupný po cestě vinoucí se částečně zalesněným a částečně travnatým strmým svahem, na východě a na jihu ho od města odděluje kolmá skála. Celou kotlinu zaplňují domy. Mačkají se na sebe bez ladu a skladu, dvoupatrové, třípatrové i čtyřpatrové, všemožných rozměrů a tvarů. Vegaš, omezená nedostatkem prostoru, na mnoha místech požírá sama sebe, nad malými přízemní-

mi domy se na obrovských pilotech tyčí výstavní kamenné stavby, v některých čtvrtích jsou zastřešeny i ulice a člověk vůbec nespátí nebe nad hlavou. Stejný, ne-li větší zmatek panuje pod zemí. V chaotické změti se střídá kámen, cihly, dřevo, pálená i nepálená hlína. Ulice nemají názvy, pouze některé domy se dají identifikovat podle neobvyklých domovních znamení, občas se stane, že ze dne na den nepoznáte důvěrně známé okolí, protože někdo zrušil starou iluzi, kterou jste vy pokládali za skutečnost. Jindy vejdete do domu, kde jste včera večeřeli s obchodním partnerem, a přivítá vás ticho, protože všichni zmizeli a jen bohové a démoni vědí kam. Pokud se vydáváte do míst, kde nejste častým hostem, vyplatí se najmout si bludníka, který vás provede městským labyrintem a ušetří vám spoustu problémů. Téměř nikdo nezná město celé. I největší místní ubožák by si kdekoliv jinde mohl žít jako král. Platba stříbrem se považuje za smrtelnou urážku, zlato teče proudem, přelévá se z kapsy do kapsy. Ale nejdůležitějším místním artiklem není, stejně jako drahokamy, drahé látky nebo ženy. Ve Vegaši se podvádí, zabíjí a krade kvůli bylinným receptům, řemeslnickým výrobkům, magickým formulím. Kvůli informacím. A zabíjí se často a rychle. Podle otcových statistik se zde ročně narodí jen asi stovka dětí, ale padesát tisíc lidí se přistěhuje a přibližně stejný počet jich zemře. Mrtvoláři starající se o čistotu ulic mají svou práci jistou. V poslední době se dokonce začínají specializovat podle druhu mrtvol. Likvidace zahnívajícího čaroděje může být někdy nebezpečná. Vstoupil jsem mezi domy a se zápachem stokrát použitého vzduchu přišel náhlý záchvat klaustrofobie. Horečnatě jsem zašátral v kapse a s úlevou nahmatal skleněnou ampuli s tabletkami. Pro jistotu jsem si vzal hned tři. Tíseň a panická hrůza se postupně rozplynuly, zůstal jen stín otupělosti za čelem. Jinde bych možná ani nevěděl, že klaustrofobií trpím, protože obyčejná města a domy mi nevadily, ale stísněná a přeplněná Vegaš mě občas dokázala úplně zdecimovat. Se smradem to bylo horší. Zapomněl jsem si nasadit pachovou náušnici a bohužel jsem si s sebou nevezl ani roušku, ale v listopadu bývá nejlepší vzduch a nehrozilo, že se přiotrávím. Krácel jsem rychle, abych se vyhnul všudypřítomným pouličním obchodníkům, ale když jsem se na okamžik zastavil, abych se rozhodl, kterou ze známých putyk zvolím, okamžitě se ke

mně přitočil pokřivený chlapík. Páchl, jako by hníl zaživa, a když jsem mu pod kápí na okamžik zahlédl tvář, spatřil jsem rudé skvrny plísně.

„Nepotřeboval by pán nějaký lektvar? Na spaní, na dlouhé spaní, na snění?“

Dlouhé spaní znamenalo smrt.

„Ne, ale možná bych si rád oškrábl trochu toho, co ti roste na ksichtě. Kolik za to chceš?“

Něco zablekotal a stáhl se zpátky do stínu. Zamířil jsem k Bezednému vědru. Tahle putyka neměla nejlepší pověst, ale byla nejbližší a vlastně jsem na ni myslel už na Hradě. Otevřel jsem litinové dveře a vstoupil dovnitř. Dva muži si mě znuděně prohlédli a ukázali mi směrem ke kukani, kde za mříží a drátěnou zástěnou seděl malý tlustý chlapík. Podrobně si mě prohlédl přes cvikr s tak tlustým sklem, že jeho oko za ním vypadalo jako velká leklá ryba. Několikrát zamrkal, sklo cvikru pokaždé změnilo barvu. Majitel Bezedného vědra si dovnitř nepouštěl ozbrojené hosty. Čirý cvikr ukazoval zbraně, modrý jedy, hnědý statická kouzla zabudovaná do věcí a do těla, zelený dynamické struktury sloužící k usměrňování moci. Konečně jsem byl propuštěn.

Po průchodu krátkou chodbou sloužící k chytání nebezpečných hostů jsem se dostal na schodiště. Kamenné schody vedly nahoru i dolů, zábradlí bylo zprohýbané a na několika místech chybělo úplně. Odevšad se nesl rozmazaný halas, vzduch se modral dýmem. Šel jsem dolů. Připadalo mi bezpečnější při zpáteční cestě stoupat.

V prvním podzemním patře sídlila veselá společnost, většinou konzervativní assasini živící se poctivou ocelí. Číšnice nestačily roznášet pití, chlapi se překřikovali a žvanili o překot, občas se strhla prudká hádka, kterou ale profesionální uklidňovači rychle zvládli. Štětky seděly pohromadě v jednom rohu a znechuceně usrkávaly z porcelánových šálků. Odhadly sál špatně, protože tady to vypadalo na čistě pánskou jízdu, kde se člověk stará jen o to, aby přeřval ostatní, a když se ráno vzbudí s totální kocovinou, bude pak až do smrti vykládat, jaká to tehdy byla božská zábava. Umínil jsem si, že pokud nenajdu nic lepšího, vrátím se sem.

Druhé a třetí patro patřilo fetákům a snovačům vidin. Zhlédl jsem začínající snový souboj dvou pijáků modrého aronu. Jedna z nejhor-

ších drog, která vám v krátké době selektivně zničí mozkové buňky. Nedokážete pak rozeznat realitu od snů. Na začátku závislosti pomáhá představy materializovat. Nic pro mě.

Sestoupil jsem až do čtvrtého, posledního patra. Místnost byla poměrně malá a pohodlně a čistě zařízená. Stěny zdobila malba přímo na kameni, jednotlivé obrazy nebyly ohraničeny a plynule přecházely jeden v druhý. Pod malbou jsem rozeznával stínící zaklínadla, která izolovala salónek od vlivů zvenčí. Víc jsem vidět nepotřeboval. Dostal jsem se do hráčského doupěte. Hra dosud nezačala, a proto zatím nebylo zavřeno. Uvědomil jsem si, že od okamžiku, kdy jsem se rozhodl jít flámovat, jsem měl namířeno právě sem. Uprostřed stál kruhový stůl s deskou z leštěného palisandru, kolem něho sedělo v křeslech šest lidí. Hádali se.

„Se ženskou nehraju,“ řekl energicky mladý chlapík s úzkými rameny a uhrančivýma, blízko kořene nosu posazenýma očima.

Otipoval jsem ho na čaroděje. Mladého čaroděje.

„Pak máš ale smůlu. Salón jsem pronajala já,“ odpověděla mu nezvrušeně žena, podle zasedacího pořádku jeho spoluhráčka.

Mluvila tiše, její hlas byl trochu hlubší, než bývá u žen běžné, ale měl sametový podtón, který hladil. Nebyla ani stará, ani mladá. Oblečená byla do obyčejných kalhot, modré, jemně tkané haleny a kožené kazajky. Ani volné oblečení nedokázalo zakrýt její kypré tvary. Mne fascinoval její hlas. Stála natočena bokem ke mně a rukou se opírala o opěradlo židle.

„Je někdo ochoten změnit dvojici?“ zeptala se a rozhlédla se po přítomných.

Při pohybu hlavy jsem na okamžik zahlédl značku vytetovanou za levým uchem. Žena byla kurtizána certifikovaná kouzelnickým klanem Maleveriatů. Značka byla šedá a nesvětélkovala. Nebyla v práci, bavila se. O Maleveriaty certifikovaných kurtizánách se říká, že jsou návykové stejně jako ty nejtvrďší drogy. Zním pár bohatých mužů, kteří by dali všechno jmění za to, aby s nimi ta, co si ji párkrát zaplatili, žila. V naprosté většině případů zbytečně.

Nikdo na její otázku neodpověděl.

Pokrčila rameny.

„Pak máme smůlu všichni. Na stadž nás musí být šest.“

Chtěli hrát stadž. Variantu bridže, kde se spoluhráči telepaticky domlouvají a protihráči se samozřejmě snaží informace odposlechnout. Je to velmi náročná hra a většinou se hraje o velké sázky. Sám jsem se zúčastnil několika seancí.

„Považoval bych si za čest, kdybych s vámi mohl hrát.“

Netuším, proč jsem použil tak obřadnou formulaci, ale očividně zapůsobila. S úsměvem se ke mně otočila a chvíli mě studovala. Na okamžik se její oči zúžily v štěrbinu.

„Musím vás upozornit,“ udělala významnou pomlku, „pane, že hraje o vysoké sázky.“

Zpozorněl jsem. Kurtizány jsou po tom, co se vyplatí z vlastnictví klanu, většinou velmi bohaté. Ne že by pro mne byla problémem jakákoliv výše sázek, ale možná se zde nehrálo o peníze.

„A jak vysoké jsou sázky?“

Usmála se, oči se jí zatřpytily. Určitě jsou návykové.

„Hrajeme o tělo. O jakoukoliv část těla.“

Bylo to jasné. Dostal jsem se do spolku nejtvrděších karbaníků. Nezdálo se, že by jí nebo někomu z ostatních karbaníků chyběl nějaký úd. To znamenalo jediné. Že jsou to dobří hráči.

„O jakoukoliv?“

„Ano, malíčkem u nohy počínaje.“

Zamyslel jsem se. Nezdálo se mi, že bych právě malíček u nohy k něčemu potřeboval. Pokud náhodou prohrají, alespoň mi to zkrátí čas potřebný pro pedikúru.

„A ještě něco, pane.“

Její úsměv byl na okamžik téměř čtverákový.

„Všichni jsme vynikající hráči.“

„Pokud jste ochotna být mým spoluhráčem, přijímám.“

„Je mi ctí.“

Byl jsem si jist, že mě poznala, ale to nebylo nic neobvyklého. Kde jinde by měla být certifikovaná kurtizána častým hostem než na královském hradě? Po prvním rozdání karet se mě zmocnilo vzrušení ze hry. Vůbec jsem si nechtěl před ostatními sekat malíček u nohy. Hrálo se tvrdě, bez chyb a na tělo. Některé telepatické útoky hraničily s hypnotickým atakem. Kdyby mě párkrát nepodržela, asi by mě dostali. Po půlnoci jsem vnímal jen karty a pět lidí kolem stolu. Byli

jsme poslední se ztrátou tří bodů. Ve čtyři ráno hra skončila. Zvítězili jsme. Poražená dvojice, zřejmě partnerský pár obchodníků, si neochotně sundala boty a onuce. Oběma už na nohách chyběly dva prsty. Oba si s sebou přinesli dřevěnou destičku jako podložku a dláto s paličkou. Nástroje byly nádherné umělecké výrobky. Zajímalo by mě, kolik prstů na nohách měla kurtizána. Obchodníci zručně provedli exekuci a pobledlí se rozloučili. Při odchodu něžně jeden druhého podpírali. Společně prožité utrpení lidi sblízuje.

Ostatní hráči odešli a zůstali jsme sami dva. Dívala se na mne a zamýšleně usrkávala horké víno, které jsem objednal. V Salónku byla zima a během hry jsme oba pěkně prochladli.

„Uvažoval jste, principi, nad tím, proč jste sem dnes přišel?“

Zprávy se ve Vegaši šíří rychleji než vítr. Oči měla černé a zamýšlené, kolem úst dvě vrásky únavy.

„Snad jsem se chtěl přesvědčit, zda má cenu rvát se o další život,“ řekl jsem.

„Snad,““ přikývla. „A jaké je vaše zjištění?“

„Že bych si s vámi v budoucnu rád ještě někdy zahrál. Samozřejmě jako spoluhráč.“

Zasmála se svým sametovým smíchem, dopila víno a zvedla se k odchodu.

„Umíte skvěle lichotit. Určitě se ozvu. Někdy na podzim.“

Mezi dveřmi se zastavila.

„Víte, že se Max, mám na mysli vašeho bratra, měl brzy stát otcem?“

Vytřeštil jsem na ni oči, ale najednou byla pryč. Únava ze hry zmizela jako mávnutím čarovného proutku. Max, a otcem? Nezdálo se, že by lhala, ale byl to naprostý nesmysl. Potomci vládce Vegaše jsou hned po narození sterilizováni. Je to nejsložitější a nejstabilnější kouzlo, které bylo od války zkonstruováno. Syn, který je korunován, získává svou plodnost zpět. My ostatní se musíme spokojit s tím, že nikdy neokusíme rodičovské radosti. Pokud samozřejmě nechceme riskovat složitý chirurgický zákrok s fatálními následky v případě neúspěchu. Opatření má jednoduchou příčinu. Před sto padesáti lety se bratr tehdejšího vegašského krále pokusil založit novou vládnoucí dynastií. Byl vycvičen a připraven stejně dobře jako právoplatný vládce a dokonale znal vegašský systém. Výsledkem byla dvacetiletá válka, která postihla

půl Kontinentu. Samozvanec zvítězil, ale jeho potomkům chybělo ono příslovečné ostří, které muži umožňuje, aby zůstal mezi vegašskými dravci naživu. Příslušníci jedenácti rodů jeho potomka odstranili a vrátili se ke starému systému. S tím, že se postarali o to, aby se podobná situace v budoucnu už neopakovala. Vládce Vegaše obvykle připravuje pro nástup na trůn tři mužské potomky. To, že já jsem byl tréninku ušetřen, je výjimka. Když jsem se pídil po tom proč, bylo mi naznačeno, že jsem postrádal i ty základní předpoklady pro úspěšné zvládnutí výcviku, navíc byl Max již od dětství neobvykle talentovaný.

Nechal jsem si přemítání o slovech kurtizány na později a zvedl se k odchodu.

Venku bylo vlhko a tma. A vzduch páchl smrtí. Nebyl to puch rozkladu nebo onen nezaměnitelný odér právě chladnoucího těla. Byla to vůně čekající smrti. Někdo se postaral o to, aby osvětlovací sloupy umístěné na většině křížovatek zhasly. A ten někdo čekal na mne. Cítil jsem ho, vnímal jsem ho. Chladné ostří nebezpečí mě lechtalo na zátylku, cítil jsem, jak se mi po těle přelévá vlna zvedající všechny chloupky. Po celonočním telepatickém soustředění jsem byl unavený, ale vnitřní smysly byly stále naladěny na nejvyšší citlivost. Skoro jsem je viděl. Jeden se skrýval pod podloubím na pravé straně, druhý se krčil ve dveřích protějšího domu, třetí stál u zdi sotva tři kroky ode mne. Slyšel jsem tep jejich srdcí. Ani v nejmenším se nepokusili odstínit své myšlenky. Byla v nich chtivost, strach a krutost. Někde jinde by se jich možná báli, ale tady byli jako jehňata předhozená vlčí smečce. Nováčci, kteří přišli do Vegaše nejdéle před týdnem, pach rozlehlých rovin ulpívající na jejich šatech byl ještě čerstvý. Třetí se tiše posunul blíž, v ruce držel zakřivený nůž, druhý něco pozvedl k obličejí. Zavržení kuše by varovalo i hluchého. Skrčil jsem se do hlubokého dřepu, přesto mě cosi nečekaně udeřilo do boku, jiná střela zasvítila vzduchem a odskočila od pancéřovaných dveří hospody. Kopl jsem vodorovně těsně nad zemí směrem na třetího a zasáhl ho do kotníku. Přeražená noha se pod ním podlomila a skácel se přímo na mne. Jednou sebou škubl a byl mrtvý. Muž pod podloubím bolestivě zavyl, jeho vědomí zhaslo. Šaty jsem měl nasáklé krví. Cizí i svou vlastní. Ve tmě se skrýval ještě někdo. Profesionál. Tihle beránci mu svým amatérstvím překazili práci. Odhodil jsem ze sebe mrtvolu a rozběhl se pryč. Pokud

používal trojitý samostříl, podepsal jsem si rozsudek. Zaslechl jsem tiiché zaklení. Předpokládal, že mě druhou ranou dostal. Zahnul jsem za roh a pak hned za další. Slyšel jsem jen svůj sípavý dech, ale věděl jsem, že jeho kroky jsou pružné a pravidelné a že běží způsobem umožňujícím vyvinout v křivolakých uličkách maximální rychlost. Podběhl jsem pod honosným domem, proklíčkoval mezi železy číhajícími na žebráky, kteří by si zde chtěli ustlat. Dech se mi krátil a točila se mi hlava. Silně jsem krvácel. Pokud to ihned neskončím, mám smůlu. Přede mnou se objevil další most. Pokroucený a nízký. Zvolnil jsem, odrazil se do výšky a zavěsil se za brlení, můj bok tvrdě zaprotestoval. Vzepřel jsem se a téměř bezvládně se sesul na dlážděnou cestu. Na okamžik se zvedl závan větru a přinesl ulicí oblak mlhy. Ležel jsem na studených kamenech a zatajoval dech. Vnitřním smyslem jsem viděl krvavou skvrnu pod mostem. V mých myšlenkách svítila jako červená lucerna nad bordelem. Už jsem ho slyšel i ve skutečnosti. Tři kroky před mostem se zastavil, mlha ještě více zhoustla. Byl vysoký a štíhlý, oblečený do tmavě rudé haleny a volných hedvábných kalhot. Ruce měl prázdné, ale věděl jsem, že za šerpou kolem pasu ukrývá kompletní assasínskou výbavu. A i kdyby ji neměl, snadno by mě zabil i holýma rukama. Teď však ztratil koncentraci, vztek a hněv z něj přímo čišely. Docela jsem ho chápal. Profesionálové nejsou zvyklí minout dvakrát za sebou. Jeho obraz se rozplynul a nahradila ho široká krvácející rána v mém boku. Taková, kterou způsobí ocelová šipka s jako list tenkým hrotem, který se v ráně zlomí. Tkáň byla vlnitými čepelemi rozsekaná jako po zásahu zvířecím spárem, krev byla jasně červená a pulsovala. A na chodníku kolem mne jí utěšeně přibývalo. Pokusil jsem se vybavit si správné léčivé zaklínadlo. Struktura kouzla se rozplývala kdesi v neurčitosti. Sakra, proč jsem vždycky na učení kašlal? Věděl jsem, že za chvíli ztratím vědomí, začal jsem improvizovat. Kouzlo bylo neuspořádané, spousta jeho částí a funkcí se překrývala, něčeho se nedostávalo. Cítil jsem, že dál už nevydržím. Teď. Uvolnil jsem zaklínadlo a propadl se do bezvědomí.

Otevřel jsem oči. Svítalo. Skláněla se nade mnou olýsalá hlava městského mrtvoláře.

„Ještě ne,“ zachraptěl jsem.

Překvapeně se zašklebil a smířlivě mávl rukou.

„Promiň, stavím se za chvíli.“

Znovu jsem se pokusil vyvolat léčící kouzlo, ale veškerá čarodějnická invence mě opustila.

Při druhém probuzení už bylo světlo a po mostě jezdily první káry se zbožím. Místo mrtvoláka nade mnou stál malý kluk. Správně, mladí ležáci, staří žebráci. Chtěl jsem mu říci, ať mi sežene odvoz, že mu zaplatím, ale nedokázal jsem ze sebe vypravit ani hlásku. Kluk si mě chvíli prohlížel, zkusmo do mne kopl, a když jsem se kromě zuřivého koulení očima na nic nezmoohl, zručně mě prohledal. Objevil jak peníze v opasku, tak i v botě. Rodiče by na něho mohli být pyšní.

Třetí probuzení bylo to správné.

V jedenáct hodin jsem se dobelhal na Hrad. Stráže u brány mě zpočátku nechtěly pustit dovnitř a já jsem se jim ani nedivil. Po klukovi mě obral ještě někdo další a ten mi nechal jen spodní prádlo, a dokonce mi i ostříhal vlasy. I ty se dají zpeněžit. Byl jsem rád, že mě neskalpoval.

„Nikdy jste nebyli na pořádném flámu?“ zakrákoral jsem.

Chlapík s vyšší šarží udiveně polkl a nejspíše zasalutoval.

„Ee – promiňte, pane, nepoznali jsme vás.“

Dovlekl jsem se domů do věže. Těšil jsem se na teplo, ale zapomněl jsem zavřít okna a byla zde zima stejně jako venku. V příšeří časného rána vypadal nepořádek v mých pokojích hůře než obvykle. Mám zde vždy nepořádek, protože dovnitř nikdy nepouštím služebnictvo. Bylo mi mdlo a bolela mě hlava, skoro jako po skutečném týdenním mejdanu. Poslal jsem pro hradního lékaře, aby se mi na ránu podíval. Čím je zranění, které léčíte, komplikovanější, tím složitější je vyladění kouzla na reakce těla. Pokud ránu zaelíte jen tak nahrubo, bez ohledu na to, jakou máte krev a podobně, stává se, že organismus novou tkáň odvrhne a vy můžete začít s léčením znovu. Nebo, a to je mnohem nebezpečnější a často fatální, se buňky těla na rozhraní nové a staré tkáně zblázní a začnou zhoubně bujet. Kdysi jsem viděl chlapíka, kterého felčar pěkně zbabral. Chtěl, aby mu vyléčil žaludeční vředy, a skončil s nehojící se ranou na břichu, ze které mu neustále vytékal žlutý sliz. Většinou však lidé na alergickou reakci umírají. Nepamatoval jsem si, že bych se v noci zabýval nějakým jemným doladováním. Pravděpodobně bych to ani neuměl.

Ležel jsem na pohovce nahý do půl pasu a doktor se nade mnou skláněl. V levém oku měl zasazený selektivní monokl a v pravače držel diamantovou jehlu, se kterou se rýpal v ještě vlhké jizvě.

„Tak jak to vypadá? Půjde to nějak rozumně opravit?“ zeptal jsem se, ale v tom okamžiku do mne píchl tak silně, až mi zdřevněl jazyk.

Spolkl jsem kletbu a raději se soustředil na strop. Celé dny nezavírám okna a dřevěné obkladové kazety vlhkostí popraskaly. Nad místy, kde mívám svícny, jsou velké tmavé skvrny s nejasnými okraji. Na Hradě se většinou používají bezdýmné svíčky, ale nevoní tolik jako ty obyčejné. Stejně jsem si říkal, že strop vyměním za něco obyčejnějšího a trvalejšího. Natáhl jsem se po poháru vína a pokusil se ho vleže vypít. Samozřejmě jsem se polil, ale mému špinavému prádlu to stejně nevadilo. Nemohl jsem si však prohlédnout barvu vína. Na předměstí jsem objevil skláře, který se živil vyráběním zrcadlových hyperboloidů pro čaroděje a uměl to. Nabídl jsem mu, že pokud mi udělá tenkostěnnou skleněnou číši podle mého gusta, budu od něho odebírat zboží pravidelně. Před týdnem mi ukázal druhý kousek a vůbec nebyl špatný. Už to chtělo jen odstranit pár chybiček. Také jedna věc, kterou nestihnu. Parchant brácha.

„Jak to vypadá?“ promluvil otec už ode dveří.

To bylo poprvé, co se tak intenzivně zajímal o moje zdraví. Doktor mu uvolnil místo, aby se podíval sám.

„Zdá se to úplně v pořádku.“

Otec si mě zkoumavě změřil.

„Jak byla rána hluboká?“

Pokrčil jsem rameny a třesoucí se rukou si nalil znovu. Polovinu obsahu jsem vybryndal mimo, ale jen primitivově pijí víno přímo z flašky.

„Podle mne smrtelná. Je s podivem, že Jeho Výsost dokázala utíkat tak dlouho,“ odpověděl doktor.

Otec se tvářil zamyšleně a prohlížel si mě, jako bych byl nějaký velmi neobvyklý přírůstek do jeho sbírky sov.

„A jak si to vysvětlujete?“

Doktor se poškrábal na nose. Otec byl pravděpodobně lepší lékař, ale hlášení lékařskému cechu bude muset podat on sám a nevyplatilo by se mu říci králi A, a lékařské radě B.

„Šťastná náhoda. Lidé občas dokáží v kritické situaci odbourat vědomé bariéry a řídí se přímo podvědomím. Stává se to zřídka, ale několik takových případů je popsáno.“

„A platí to i pro člověka, který se magií běžně nezabývá a je v ní vzdělán jen částečně?“

„Ano, Vaše Excellence. Vlastně je podvědomá zkratka možná jen u takových lidí. Nemají naučené pevné postupy tvorby kouzel.““

Doktora viditelně potěšilo, že se dostal na jistější půdu archivovaných případů. Bylo jasné, že tuto zmínku použije i ve své zprávě. Věděl jsem, že ho otec k tomuto závěru přivedl schválně, jen mi nebylo jasné proč.

„Děkuji vám.“

Osaměli jsme. Zezdola zaznělo ostré třesnutí dveří, které průvan vyrval doktorovi z rukou a zabouchl je za ním. Díval jsem se vleže na otce a on se díval na mne. Vlastně to bylo poprvé, kdy jsem se ho nebál. V dětství pro mne byl jen přízračnou figurou, kterou jsem občas potkával a která si mě nikdy moc nevšímala. A pokud, měl jsem z toho vždy jen problémy. Jako starší jsem si uvědomoval, že je jedním z nejmocnějších čarodějů na Kontinentu, a bál jsem se ho ještě víc. Téměř jsem v jeho přítomnosti koktal. Můj strach mi oplácel pohrdáním, nejzjevněji před emisary jiných panovníků nebo vyslanci čarodějnických klanů. Jako by mi nemohl odpustit to, že jsem po něm nezdědil talent k ovládnání moci a jsem jen obyčejný člověk. Oplácel jsem mu to okázalým opovrhováním magií a vším, co s ní souviselo. Léta, slunce a vítr otesaly jeho tvář do podoby vrásčité plastiky, oči měl černé a hluboké a síť vrásek způsobovala, že se zdály ještě větší a výraznější než ve skutečnosti. Časem jsem se naučil vyhýbat se jeho společnosti a nejvyšším zadostiučiněním bylo, když mě před nějakou slavností požádal o víno z mých sklepů. Odmítl jsem, ale pak jsem za svou troufalost zaplatil měsícem nočních můr. Dnes jsem se ho poprvé v životě nebál a cítil jsem se v jeho společnosti nenuceně. Asi proto, že jsem měl za čtyřicet osm dní zemřít.

Ticho se prohlubovalo. Byl nejmocnější člověk na Kontinentu – schopný zničit armádu obyčejných lidí, více než rovnocenný soupeř celého kouzelnického klanu. Mohl by potopit ostrov, probudit sopku, změnit klima na obrovském území. Mohl by se stát vládcem celého

světa, sám proti všem. Kdyby chtěl. Naše matka ho opustila rok po mém narození. Vsadila na to, že se spokojí se třemi syny, které mu porodila, a nebude ji pronásledovat. Nikdy jsem jí v myšlenkách nevyčítal, že utekla, spíše jsem ji obdivoval za to, že se o mne starala ještě celý rok. Sdílet život s ním znamenalo žít vedle přírodního kataklyzmatu, vedle vůlí ovládané zkázy, vedle síly, která pouhou svou přítomností mění přírodní zákony v bezprostředním okolí. Bože, já jsem ho litoval!

Ukázal jsem rukou na jedinou volnou židli. Na všech ostatních se válely knihy, sklenice, oblečení.

„Neposadíš se na chvíli?“

Na moment zaváhal, potom téměř nepostřehnutelně zavrtěl hlavou.

„Ne, pozítří přijede šestka mistrů. Musím se na ně připravit. Počítej s tím, že tě budou chtít vidět.“

Odešel stejně tiše, jako přišel. Šestka se ve Vegaši objevovala nepravidelně jednou dvakrát za tři roky a tvořili ji zástupci nejsilnějších kouzelnických klanů na Kontinentu. Oficiálně setkání sloužilo k potvrzení a obnovení vzájemné spolupráce, ve skutečnosti ho kontrolovali, zda se nestává příliš silným i pro jejich spojené síly. Rovnováha moci je citlivá věc.

Vstal jsem z gauče a protáhl se. Byl čas podívat se do komnat mého drahého bratra. O mrtvých jen dobré.

Brácha nebydlel ve věži jako já, ale v levém křídle centrální budovy Hradu. Zdánlivě neposkytovala žádné bezpečí, protože se dovnitř dalo dostat pěti nebo šesti dveřmi, a k tomu ještě několika spojovacími chodbami z otcova oficiálního sídla, ale skutečnost byla jiná. Jednotlivé vchody byly klíčované na určité osoby. Pokud jsem věděl, mohl dovnitř vejít šéfkuchař a jeden kuchtík, dvě švadleny, podkoník, lovcí a mistr zbraní. A samozřejmě tři nebo čtyři blíže nespecifikované pohledné dámy. Často jsem se bráchovi vysmíval, že by měl být méně přelétavý, protože jinak stráví většinu času překódováváním identifikačních kouzel. Návštěvníci se mohli dovnitř dostat pouze hlavním vchodem. Buď v Maxově doprovodu, nebo pokud měli svazek safírových klíčů.

Soustředěně jsem zasunoval válce jeden za druhým do otvorů dveřního zámku. O tom, zda jsou správně, rozhodovaly jen setiny palce

a člověk musel mít opravdu citlivé prsty, aby to rozpoznal. Mechanismus cvakl, uspěl jsem. Přesto jsem ještě jednou zkontroloval, zda všechny klíče zapadají zcela přesně. Dokázal jsem si představit, že dveře otvírá několik možných kombinací zasunutí, ale jen jediná vypíná nástrahy nachystané na nezvané návštěvníky. Bylo to v pořádku, nezvorál jsem to. Vešel jsem dovnitř, tmavá předsíň se rozjasnila. Nikde však nehořely louče, místo toho se v kazetovém stropě mléčně rozzářilo několik vápencových dlaždic. Na čele mi perlil pot a zhluboka jsem dýchal. Už jsem viděl pár zlodějí, kteří se omylem vloupali do obydlí čaroděje, a přece jen jsem si nebyl jist, zda jsem zde vítaným návštěvníkem. Možná by bylo moudřejší vypadnout a vrátit se později s profesionálem, který by všechno prohlédl a zafixoval. Dveře se s třesknutím zabouchly, až jsem nadskočil. Průvan. Nebo něco jiného? Zámek krátce zavrčel a válečky se objevily na vnitřní straně. Vytáhl jsem je a nacpal do kapsy. Co dál? Nejlepší bude začít v pracovně. Pomalu a opatrně jsem procházel pokoji. Naposledy jsem zde byl před několika měsíci a vybavení se mi zdálo trochu jiné. Někde se změnila barva koberce, jinde přibýly na stěnách tapety, ve stojanech jsem objevil obyčejné svíčky a v krbu před několika dny hořel oheň. Max nikdy nezapaloval v krbu, zdálo se mu to příliš špinavé, raději používal čistší prostředky. Možná to byla reakce obydlí na bráchovu smrt. Čarodějové si často nevědomky subúrovňovou magií přizpůsobují svůj dům, aby ideálně vyhovoval všem jejich představám. Zajímavé na tom je, že oni sami nejsou schopni změny zaregistrovat. Když odejdou nebo zemřou, obydlí se pomalu vrací do původního stavu, ale už nikdy nebude zcela stejné. Tak nějak asi vznikly pověsti o zlých místech, na kterých straší, nebo naopak o uzdravujících svatyních. Pokud jsem mohl posoudit, bráchův dům teď vypadal tak nějak zabydleněji, útulněji.

Konečně jsem se dostal až do pracovny. Ve skutečnosti se skládala z chemické laboratoře, magicky odstíněné komory sloužící k experimentům a vlastní pracovny s knihami, stolem a spoustou jemného vybavení. Prošel jsem se kolem polic s knihami. Dosahovaly až ke stropu. Věděl jsem, že tady je kolem dvanácti tisíc svazků. Podle názvů nebyla ani jedna v obecné řeči. Převažoval swagliš, jazyk čarodějů, a tři další zapomenuté řeči. Ostatní jsem neznal. Posadil jsem se na židli ke stolu. Ležela na něm kniha bez názvu. Otevřel jsem ji na první stránce.

Byla prázdná, zažloutlá časem. Obrátil jsem pár listů a všiml jsem si, že do papíru těsně u hřbetu knihy je zatlačený malý záznamový krystal. Max pravděpodobně knihu na začátku nikdy neotevřel a krystal tu ležel bůhvíjak dlouho. Záznamové krystaly jsou velmi vzácné a člověk se s nimi běžně nesetká. Existují dva druhy – jeden pouze pro příjemce a druhý pro přítomnou skupinu lidí. Krystal pro příjemce se aktivuje pouhým uchopením do prstů. Bez rozmýšlení jsem uchopil drahokam mezi palec a ukazováček. Ocítl jsem se v tréninkové podzemní hale. Žádná simulace prostředí nebyla právě nainstalována a sál měl svou skutečnou podobu rozlehlé podzemní krypty s vysokým stropem. Uprostřed na kamenné podlaze stál Max. Byl nahý, v každé ruce držel meč. Čepel zbraně v levačce byla delší a štíhlejší, než bývá obvyklé, meč v pravačce byl naopak na první pohled těžší, s kratší čepelí, kryt jílcem byl neobvykle velký se zuby k lámání soupeřových čepelí. Max byl mladší, než jsem si ho pamatoval, podle krátkých vlasů jsem odhadoval, že záznam je nejméně pět let starý. Iluze se najednou rozplynula, otec mi nepřítelně zdvořile telepaticky zabušil na spánky a ani nečekal, až potvrdím, že jsem připraven komunikovat.

„Šestka se tě chce na něco zeptat. Ihned.“

Počkal jsem, až pomine bolest hlavy způsobená násilným kontaktem, a poslechl.

Čekali na mne v hexagramovém salóncu. Salón získal své jméno podle půdorysu a slouží k jednání vládců se zástupci kouzelnických klanů. Stěny jsou obloženy šesti vrstvami dlaň silných granitových desek. Do povrchu každé vrstvy jsou vyryty magické diagramy, které likvidují každý pokus o použití moci v místnosti. Původně bylo obložení jednoduché, ale už pětkrát se našel koumák, který dokázal obranný systém obejít. Proto šest vrstev. Max tvrdil, že dnes je v salóncu operování s koncentrovanou mocí čiré bláznovství. Kumulace moci způsobená nahromaděním magických formulí je příliš blízko hranici stability. Mluvil o tom podrobněji, ale bylo to na mne příliš teoretické a složité.

Obyčejně zde bývalo v každém rohu křeslo. Dnes přibýlo jedno navíc. Stálo uprostřed a nemělo opěrátko. Pravděpodobně test číslo jedna – ke komu se otočím zády? Zastavil jsem se ve dveřích a beze spěchu si prohlédl jednoho čaroděje po druhém. S překvapením jsem

vychutnával vlastní chladnokrevnost. Ještě předevčírem bych se tetelil strachy. Nic tak člověka neuklidní jako vědomí vlastního neodvratného konce.

Ve vzduchu se vznášelo napětí a ještě něco jiného. Nejsem silový teletpat, ale i bez tréninku jsem citlivý na jemné změny společenské nálady, někdo by mě označil spíše za empata. Čarodějové byli do jednoho starší než otec a vypadali ještě tvrději a sveřepěji než on. Možná jim v obličejích chyběla jakási harmonie, která způsobovala, že na otce se po čtyřech sklenkách vína dalo dívat bez mrazení v zádech. Vybral jsem si chlapíka nejbliže po své levici, u kterého se mi nesourodost výrazu zdála nejvýraznější, a soustředil se na něho. Byl otci podobný, klidně bych je označil za bratry. Už kdysi jsem si všiml, že od jisté úrovně jsou všichni čarodějové stejní. Moc je přetvoří k obrazu svému (v tom případě má ale příšerný vkus). Oproti otci měl vrásčitější pleť, podobně výrazné, téměř šílené oči, snad ještě šílenější. Stejně ostré rysy, řekl bych – ještě ostřejší. Něco mu chybělo a něco přebývalo. Jeho tvář a pocitový obraz obsahovaly důležitou informaci, ale nemohl jsem se k ní dostat. Pokaždé, když jsem se soustředil, ukryla se až někde hluboko v podvědomí, kam jsem za ní nemohl. Nechal jsem to na později a posadil se čelem k chlapíkovi, kterého jsem studoval.

„Můžete nám říci, jak váš bratr umřel?“

Šli přímo k věci. Poslušně jsem celý příběh zopakoval.

„Jaký byl váš vztah k bratrovi?“

Otázka mě překvapila. Potlačil jsem prvotní chuť odseknout, že jim do toho nic není, a poctivě jsem se snažil objasnit, že jsem ho měl rád, ale současně jsem ho nenáviděl, trochu jsem jím pohrdal, trochu mu záviděl a trochu se ho bál. Nikdo mě v dlouhém monologu nepřerušoval. Skončil jsem a uvědomil jsem si, že jsem to vlastně nevykládal jim, ale sobě. A taky jsem pochopil, že jsem ho měl skutečně rád a že mi ze všech lidí na světě byl nejbližší. Není příjemné zjistit něco takového, až když je dotyčný mrtvý. Cítil jsem se mizerně.

„Jak moc jste si byli blízcí?“

Tentokrát se mě zeptal můj předchozí studijní objekt.

Stupidita otázky mě rozčílila. Hodinu jsem o tom mluvil.

„Dohazovali jsme si navzájem holky,“ odpověděl jsem a zašklebil se na něho. Pravda to byla jen napůl. Když mi bylo patnáct, začalo se

o mně trousit, že jsem homosexuál. Ne že by to vadilo, ale ještě více by to ztížilo mou pozici outsidera na Hradě. Max mi pomohl zařídít návštěvy dívek, a hlavně se postaral, aby se o tom postranně hovořilo. Od té doby jsem měl pokoj a nikdo se o můj milostný život dále nezažímal. Nebylo o co.

„Chcete vědět nějaké podrobnosti?“ zeptal jsem se.

Chlapíkovi se ve tváři nepohnul ani sval, ale přečetl jsem ho. Člověk se dokáže ubránit před telepatem, pokud je sám lepší telepat, ale simulovat vnitřní emoce je mnohem obtížnější, podle některých nemožné.

Moje poznámka se mu nelíbila.

„Myslíte si, že smrt vašeho bratra byla přirozená?“

„Jako každá nehoda. Kůň se propadl do trávou zakrytého výmolu, zlomil si nohu a Max si při pádu srazil vaz o hloupý šutr. Neobvyklá souhra náhod, ale to se stává.“

„Opravdu se to stává?“

„Celé místo bylo podrobně prozkoumáno. Pokud by to byla rafinovaná past, přišlo by se na to. Verdikt zní – nebyla. Jednou jsem hrál poker s profíky dole ve městě a celou noc jsem vyhrával. Všichni si mysleli, že jsem fixloval lépe než oni, ale nebyla to pravda. Měl jsem jen štěstí. Prostě – neobvyklá shoda náhod.“

Začalo mě bavit hrát si na ještě většího primitiva, než za jakého mě měli.

Vyptávali se mě ještě asi hodinu a půl, ale nezdálo se, že by hledali něco určitého, spíše jen tak nazdařbůh slídili. Samozřejmě dialog využijí k zhotovení mého psychologického profilu a později bude velmi těžké jim důvěryhodně lhát, ale bylo mi to fuk. Rozhodl jsem se, že žádné později už nebude.

Konečně jsem byl poměrně zdvořile propuštěn. Celá seance mě pořádně unavila a vyhládlo mi. Sešel jsem dolů do kuchyně, přikázal kuchtíkovi, aby mi donesl džbán piva, bochník chleba a kus uzené koininy. Je to příliš sprosté jídlo a na Hradě se oficiálně nikdy nepodává, ale mám ho rád. Zatímco jsem čekal, vrátil jsem se k prohlížení záznamového krystalu.

Opět jsem se ocitl ve výcvikové hale. Max nehybně čekal uprostřed. Minutu se nic nedělo, potom zazněl Gong a ze dveří umístěných v ro-

zích sálu vstoupily čtyři skupinky po čtyřech mužích. Všichni byli ozbrojeni a sbírka jejich zbraní byla různorodá – každý pes jiná ves. Nespěchali, postupovali uspořádaně a nakonec obstoupili Maxe v širokém kruhu. Až poté, co jsem na pancíři jednoho z nich zahlédl gravírovaný znak Vegaše, jsem pochopil, že jde o předem připravený souboj. Maxův mistr zbraní zaplatil šestnácti žoldákům, aby se pokusili Maxe sejmout. Nikdo z nich nebyl místní profesionální zabiják, ale i tak mi to připadalo trochu drsné. Jen chvíli. Muž v kroužkové zbroji se štítem a sekerou zaútočil jako první a po něm se jako zpožděná vlna dali do pohybu i ostatní. Třebaže jsem si nepřestal uvědomovat, že souboj je dávnou minulostí, zatajil jsem dech napětím. Max se zdánlivě téměř nepohnul, ale sekera ho minula, lehkým úderem obranného meče z nečekaného úhlu popohnal chlapíka v původním směru jeho pohybu a okamžitě se věnoval dalšímu útočníkovi. Ve chvíli, kdy se zdálo, že Max na prvního žoldněře zapomněl, se k němu zdánlivě náhodným obratem vrátil a z nekryté strany mu utal ruku. A tak to bylo pořád. Nepohyboval se téměř o nic rychleji než protivníci. Připadal mi jako baletní mistr proplétající se v mezitaktu písni, kterou musí poslouchat obyčejní tanečníci. Teprve až když se na nohou drželi poslední dva muži, ztratil nad situací kontrolu. Noha mu podklouzla v kaluži krve, okamžik se zdálo, že v krátkém boji o rovnováhu zvítězí, ale kolem druhého kotníku se mu ovinula tápající ruka jednoho z vyřazených mužů a strhla ho k zemi. Zbývající žoldáci zareagovali dokonale. V jediném tepu srdce oba zaútočili sekem z nízkého výpadu bez zdlouhavého přibližování. Jeden šel po nohách, druhý mířil na hlavu. První žoldák zasáhl Maxe do nártu, ale potom se zhroutil s krátkým mečem v břicho, a co se stalo druhému, jsem vůbec nepochopil. Jeho meč se zdánlivě bez příčiny zarazil ve vzduchu a on sám přeletěl přes Maxe dlouhým kotoulem plavmo a srazil svého potácejícího se kumpána k zemi. Naštěstí bylo na krystalu nahráno vše ještě jednou zpomaleně. Max padá, pravačku v boji o rovnováhu zapažuje, a jako by už věděl, že meč v ní mu bude na nic, ještě v pádu ho pouští. Současně švihem předloktí vrhá obranný meč proti žoldákovi u svých nohou. Jeho čepel sráží kopem z boku. To už se mu ale k obličejí blíží rychlostí rozmazané ostří druhého muže. Náhle má obě ruce před sebou a tlesknutím chytá čepel do dlaní. Krátký okamžik nehybnosti, obraz se zaostřuje, jako by

byl vyryt do bronzu. Následuje neskutečně rychlé škusnutí dlaněmi sevřenou čepelí a žoldák, který se nestačil pustit, je stržen a v neuspořádaném kotoulu přepadává přes Maxe pryč ze zorného pole. Iluze bez varování zmizela, ocitl jsem se zpátky v kuchyni.

Bizarnost ukázky mě ohromila. Netušil jsem, že něco takového je vůbec v lidských silách. Nepřekvapilo mě, že byl schopen vypořádat se se šestnácti muži, ale to, že zvládl závěrečnou situaci. Teoreticky znám schopnosti školených assasinů, ale tohle bylo ještě o kus dál.

„Konina není, pane.“

Nechápavě jsem se podíval na kuchtíka. Byl jsem zabrán do myšlenek a neslyšel jsem ho přicházet.

„Jak to, že není? Včera přece přivezli bratrova koně?!“

„Ne... nevím.“

Do hlasu se mi vkradlo podráždění a chlapec začal koktat. Kuchař je domluven se stájníky a ti mu přenechávají všechny utracené koně. Porcuje je a prodává dolů do města za slušnou cenu jako maso z Hradu, tudíž maso jednoznačného původu. Moc bych za to nedal, že mu na ně některý z lékařů dává i punc nezávadnosti, což pro nejrůznější podvodníky bojíci se pomalých uhranutí znamená hodně. Pokaždé ale nechává kus uzené koniny i pro mne.

Mávnutím ruky jsem kuchtíka propustil a šel rovnou za hlavním stájníkem.

Celou cestu se mi před očima promítal obraz dlaní zachytávajících meč. Člověk, který dokáže něco takového, si prostě nemůže zlomit vaz při pádu z koně. Hlavní stájník, Kemor Tresdan, je dvoumetrový chlap s hranatou, stále zakaboněnou tváří. Ani se nesnaží předstírat, že má koně rád. Zvířata se ho bojí, a proto ho poslouchají. Taky metoda. Dříve pracoval pro otce jako chlapík, který dělá bububu na příliš nepoddajná individua, která ale nebyla natolik důležitá, aby se jimi zabýval přímo velký mág. Potom ho k sobě přetáhl Max, ale při nějaké pochůzce přišel o levou nohu, a proto teď dělá bububu jen na koně. A na ostatní sloužící.

Našel jsem ho v jízárně. Na stole před sebou měl rozložený tučet nových podkov a jednu po druhé si prohlížel. Pozdravil, aniž by vzhlédl od práce.

„Buďte zdrav, princí. Co vás sem přivádí?“

V prvním okamžiku jsem chtěl říci, že si chci prohlédnout mršinu bratrova koně, ale rozmyslel jsem si to.

„Hledal jsem v kuchyni uzenou koninu a žádná není. Kdy dáš kuchaři bratrova koně?“

Přes tvář mu přelétl stín údivu, ale byla to jen maska určená pro okolí. Emotivně jsem ho vnímal stále stejně. Jako mrtvý balvan.

„To zvíře sem vůbec nepřivedli. Myslel jsem, že zvíře korunního prince čeká důstojnější osud.“

Kecal. Na důstojnost se tady nikdy nehrálo.

„Zřejmě,“ přikývl jsem.

„Ale právě se vrátili poslové a jako pokaždé uštvali dvě kobyly. Kuchař ti bude moci brzy vyhovět.“

„Díky,“ řekl jsem místo pozdravu a otočil se k odchodu.

Ten parchant mi lhal a já jsem neměl žádnou možnost přinutit ho mluvit pravdu. Maxovy třmeny visely mezi další výstrojí na stěně. Poznám jsem je podle děr pro přezky. Max si je musel udělat sám, protože si sedlář neuvědomil, že vysocí lidé mají i dlouhé nohy.

Proč se někdo namáhal, aby odstranil zchromlé zvíře? Kdyby Kemor nebyl bývalý profík, pokusil bych se ho skřípnout, ale takhle by to dopadlo opačně.

Jak se nejlépe zbavíte koně? Prodáte ho řezníkovi. Ve věži jsem se zastavil pro peníze, převlékl jsem se a využil všechny zaklínací kameny, které jsem měl. Málokdo si uvědomuje, že zaklínací kameny vlastně představují hlavní zdroj příjmů kouzelnických klanů. Můžete si koupit kus křemene, který vás desetkrát vyléčí z rýmy, nebo šutr, který vás zbaví závoje smůly, jímž vás obdaroval váš obchodní partner, můžete v kapse nosit obsidián umožňující vychrlit padesát metrů dlouhý snopec plamene tavícího sklo. Ten už je o trochu dražší. S pořádným balíkem peněz se dá získat arzenál průměrného čaroděje střední třídy. Ale to je všechno. Ani za horu zlata vám čarodějové neprodají nic lepšího. Moje zaklínací kameny obsahují většinou ochranná kouzla. Neutralizace jedů, smradů, zvýšená odolnost vůči alkoholu, posílení sexuální vzrušivosti. Stály mě celý majlant. I když se magii vyhýbám, kde mohu, při obchodování ve Vegaši se bez ní člověk většinou neobejde. Proti jedům, které se kouzly zvládají špatně, s sebou obvykle nosím krabičku první pomoci a proti posmrtné manipulaci, jako je

oživování a katalyzovaná lykantropie, zase krabičku poslední pomoci. Vzkříšenci postrádají vlastní vůli a jsou z principu otroci svých pseudozachránců. Lykantropové mohou sice získat svobodu, ale většinou trpí rozštěpením osobnosti a nemají to jednoduché. Na rozdíl od většiny si myslím, že lepší je být spořádaně mrtvý. Připraven jsem vyrazil do ulic. Bylo kolem třetí odpoledne a pouliční ruch vrcholil. Teď se většinou odehrávaly obchody, které se daly označit za téměř legální. V nekonečném kolotoči se z ruky do ruky přelévalo zboží, zlato, peníze, otroci, zvířata, informace, všechny produkty lidského génia a umu. A lidské zkaženosti a perverznosti. Proplétal jsem se přeplněnými uličkami, chytré obchodníky, handlíře a šmelináře jsem odrazoval výrazem v obličeji, ty hloupější vrčením. Po půlhodině jsem už jen chroptěl. Po dvou hodinách jsem se dostal k bráně, kterou jsem se včera do města vrátil. Můj plán byl jednoduchý – chtěl jsem se porozhlédnout po všech řeznictvích a koželužnách a mrtvolnách kolem cesty. K tomu jsem chtěl přidat přilehlé ulice, kterými se dá projet na koni. Naštěstí je širokých ulic ve Vegaši málo, tvoří dva soustředné propojené kruhy, v jejichž středu stojí Hrad. Předpokládal jsem, doufal jsem, že neznámý byl pohodlný a zbavil se koně v nejbližším možném místě. Předpokládal jsem, že mrtvolny a koželužny nejspíše najdu podle cechovních znamení, ale hned první krám mě vyvedl z omylu. Nejlepší bylo spolehout se na nos.

Krámek byl hybrid mezi mrtvolnou a mršínárnou, a aby bylo všem jasné, že majitel poskytuje veškeré služby, visela vedle lidské, smogem zešedlé stehenní kosti i vysušená prasečí hlava. Dílna se nacházela ve druhém patře pod zemí. Usoudil jsem, že majitel krámu bydlí v prvním a podlaží nad zemí patří někomu movitějšímu. Sestoupil jsem po točitých schodech dvě patra pod zem a zastavil se před dřevěnými, sešlostí se rozpadajícími dveřmi. Citrín s pachovým zaklínadlem hřál i přes podšívku kapsy kabátu, a přesto jsem cítil občasný závan puchu, ze kterého se mi dělalo mdlo. Mrtvoláři si často na začátku kariéry nechávají vypálit čichové buňky. Ti úspěšní si je po letech zase dávají voperovat. Opatrně jsem potlačil do dveří. Místnost osvětlovala pouze jedna dlouhá louč. Na dvou hromadách ležely mršiny. Poznal jsem mezi nimi prasata, husy a zdálo se mi, že úplně na dně leží lidská mrtvola. Na první pohled to všechno byly oběti zakázaných zaklínadel

znehodnocujících maso. Když už se snažíte, aby sousedovi chcipla koza, přece mu nedopřejete, aby si na ní pochutnal. Kouzlo svalové hniloby stojí jen pár babek. Až po několika krocích jsem si uvědomil, že podlaha je tvořena roštem a pod ním jsou velké dřevěné nádoby, do kterých stékají hnijící zbytky. Vědomí, že by se mé zvrátky dostaly do špatné společnosti, mi pomohlo udržet žaludek na uzdě. Protáhl jsem se kolem rozkládajících se těl k průchodu do druhé místnosti. Byla poměrně velká, dvacet stop na dvacet, a přestože zde nehořela žádná pochodeň, bylo zde světlo. Okolo stěn stály v řadách velké kádě naplněné zeleně světélkující kapalinou. Nesvětélkovala kapalina, ale myriády v ní plovoucích mikroorganismů. Velmi rychle rozkládaly maso, a přitom světélkovaly. Nejspolehlivější a zároveň nejnebezpečnější způsob likvidace. Žádné kouzlo nikdy nedá dohromady něco, co prošlo mnohonásobnou přeměnou a stalo se součástí živého organismu. A když porušíte asi tucet zákazů a obstaráte si ty správné malinké potvory, můžete rozpouštět ocel, kámen, prostě všechno. Samozřejmě že vlastnictví takové drobtiny je pod hrdelní klatbou. Majitel si z toho zřejmě nic nedělal, protože jedna z kádí v rohu světélkovala jedovatou modří. Velmi opatrně jsem prošel místností a nahlédl do malého kumbálu vzadu. Do půl pasu nahý chlap se skláněl nad špalkem a rozbouřával býka, který mohl pojit před třemi, možná čtyřmi dny. Za ním se pomalu otáčela klika mlýnu na maso. Pohonné kouzlo bylo vyčerpáno, mechanismus pracoval nerovnoměrně a občas se zastavoval, aby se posléze za zvukové kulisy drcených kostí a trhaných šlach zase rozjel.

„Haló?“ využil jsem jedné z pauz a zavolal.

Muž se napřímil. Byl o něco málo vyšší než já a o dobrých čtyřicet liber těžší. Pod kůží lesknoucí se potem se vlnily svaly, ale nebyl pouze silný. Byl to ten nejhezčí chlap, jakého jsem kdy viděl. Vypracovaný, dokonale symetrický a estetický. Jako prostitut nebo gigolo by si vydělal desetkrát víc. Podíval jsem se mu do obličeje a vzal odhad zpět. Žádná žena by s ním do postele dobrovolně nešla. Kdyby nebylo očí, byl by pohledný, spíše krásný, ale jeho oči z něj dělaly děsivou karikaturu člověka. Vidoucí, ale mrtvé. Naplňovala je jediná věc – touha po zlatě. Patřil k těm, které strávila zlatá horečka. Lidé obvykle přijíždějí do Vegaše kvůli zlatu, chtějí urvat alespoň malý kousíček ze zlata, které tady teče proudem. Těm šťastným a šikovným se to podaří a mají ho

celé truhly. Ale málokdo si dokáže říci dost a vrátit se do normálního světa, kde si zlato může užít. Chtějí ho víc a víc, až ztratí i pud sebezáchovy a nakonec kvůli zlatu chcípnou. Nepochyboval jsem, že mrtvolář má několik truhel zlata a dům mu patří celý, ale pronajímá ho, aby měl ještě víc, a sám se tísni v podzemí. Nemá rodinu, nepije, nechodí za ženskýma. Jediné, co mu v hnilobné hrobce připomíná jeho bohatství, jsou masivní náramky kolem zápěstí a řetízek. V nazelenalém světle se třpytil, v každém zlatém článku byl zasazený briliant.

„Co chceš?“

Tvářil se nepřátelsky, byl jsem pro něj překážka v honbě za bohatstvím.

„Hledám koně. Určitého koně. Jestli ho tady máš, slušně zaplatím.“
Mlčel a podezřívavě mne pozoroval.

„Tisíc ve zlatě. V čistém zlatě s puncem Čaroděje.“

Téměř jsem slyšel vlnu lítosti, která ho zaplavila. „Nemám tady žádného koně. Ani kousek.“

„Škoda.“

Pozpátku jsem vycouval, a když mezi námi byla dostatečná vzdálenost, otočil jsem se k odchodu.

„Ale kdybys něco potřeboval, stav se!“ slyšel jsem ještě za sebou.

Slunce za lehkým závojem smogu mi připadalo nádherné a pokřikování obchodníků, podvodníků a zlodějů jako rajský zpěv.

Se stejným úspěchem jsem navštívil pět dalších mršináren, ale žádná už nebyla tak pochmurná jako ta první. Po šesti nezdarech jsem byl unavený, hladový a měl jsem žízeň jako trám. U pouličního pekaře jsem si koupil piroh se zelím. Když jsem svou těžce zaslouženou svačinku pojídal vedle jeho stánku, nevráživě mě pozoroval. Nakonec to nevydržel a oslovil mě.

„Nevykládejte si to špatně, pane, ale byl byste tak laskav a postavil se o kus dál? Kazíte mi obchod.“

Udivilo mě to. Nebyl jsem sice oblečený nijak luxusně, ale také ne špatně.

„Opravdu si to nevykládejte špatně. Ale platím za tohle místo cechovnímu dohlížiteli slušné peníze a musím vydělávat.“

„Jak vám kazím obchod?“

„Páchnete.“

Muselo to se mnou být opravdu hrozné, když jsem přebíjel i pouliční smrad.

„Dejte mi piroh zdarma a zmizím.“

Nezaváhal. Dostal jsem piroh s obzvlášť štedrou nádivkou a bez dalšího otálení jsem se posunul o kus dál. Ve značkovém obchodě Mojmského klanu jsem si koupil kámen likvidující zápach. Zaplatil jsem tolik, kolik prodavač pirohů vydělá za týden, ale předpokládal jsem, že ho ještě využiji. V osm hodin večer po dalších deseti návštěvách jsem doufal, že se na mne konečně usmálo štěstí. Stál jsem před jatkami „U dubového stolu“, jak hlásal velký vývěsní štít. Nejprve jsem kolem jen prošel, ale po několika krocích jsem si uvědomil, že nad vchodem do dvora visí pocitové zaklínadlo. Mělo v sobě zakódovaný zmar, bolest, nejistotu, splín a bylo zbytečně silné a složité. Slabší a jednodušší zaklínadla se používají k odpuzování žebráků a malomocných, silná si mohou dovolit jen obchodníci s nejluxusnějším zbožím, kteří své klienty osobně doprovází přes práh obchodu a ruší tím účinek kouzla. Tohle zaklínadlo muselo odpudit všechny případné zákazníky, a to vzbudilo mou pozornost. Pocitová kouzla jsou špatně odhalitelná a mně pomohla má schopnost empatie. Přesto jsem si změnu nálady uvědomil, až když jsem opouštěl pole působnosti zaklínadla. Stačilo zahrnout na křižovatce a měl jsem smůlu.

Prošel jsem vraty. Na dvoře pracovalo několik čeledínů. Zeptal jsem se na mistra a vstoupil do dveří, kam mě poslali. Místnost byla mírně pod úroveň ulice a její stěny byly obloženy ledem. Na háčích visely velké kusy masa, většinou hovězího, menší člověk v bílé, cákanci krve potřísněné zástěře se skláněl nad pracovním stolem. Přebíral se hromadou žlutých oblázků. Při vstupu jsem si všiml podobného, zasazeného do škvíry ve futrech. Pravděpodobně ochrana před mouchami.

Človíček vypadal jako jeden z mála poctivých obchodníků ve Vegaši. Už na první pohled jsem vnímal, že ho něco znepokojuje, že se něčeho bojí. Rozhodl jsem se vynechat všechny historky o tom, proč hledám koně, a vyrukovat pro změnu s pravdou.

„Včera vám přivezli jednoho koně. Potřebuji se na něho podívat.“

Živcové oblázků se rozsypaly po zemi a málem vyskočil půl metru do výšky. Díval se na mne, jako bych byl had schovávající se v toaletní míse.

„Ne... nevím o žádném koni!“

Zavřel jsem dveře do skladiště, vzal si jeden z páracích nožů pověšených na zdi a posadil se na stůl.

„Opravdu?“

Trvalo mi sotva čtvrt hodiny, než jsem z něj všechno dostal, stačilo se párkrát významně podívat na nůž. Včera po obědě mu jakýsi muž přivedl chromého koně a chtěl, aby ho dorazil. Spíše mu to pod nevyřčenou pohrůžkou násilí přikázal. Aby řezníka v nejbližších dnech nikdo neotravoval, začaroval bránu. Jako náhradu ušlého zisku zaplatil na místě dvojnásobek běžného měsíčního obratu. Řezník byl tak ochotný, že mi ukázal i zbytky, které z koně byly. Kopyta a lebka. Nechal jsem si je zabalit do pytle a zaplatil mu za ně, jako by mi prodal půlku celého zvířete. K smrti unavený jsem vyrazil zpátky na Hrad.

V hradní kuchyni jsem si obstaral bednu ledu a odtáhl jsem ji do sklepa své věže. Nechtěl jsem, aby se někdo příliš vypytał, a proto jsem vše dělal sám. Nikdy bych nevěřil, že je zmrzlá voda tak těžká. Koňské pozůstatky jsem pečlivě obložil ledem a celou hromadu pak přikryl slámou. Po dvou hodinách úmorné práce jsem se dobelhal domů. Vstoupil jsem do temného pokoje a poslepu se začal svlékat. Až ve spodním prádle jsem si uvědomil, že tam nejsem sám. Lusknutím prstů jsem zapálil svíce. V křesle pro návštěvy seděl otec. Vypadal unaveně, skoro stejně špatně jako já. Postavil jsem před něj poslední láhev z loňské sklizně a pohár.

„Potřebuju koupel, hned jsem zpátky.“

Nepohnul se, jako by mě ani neslyšel. Až ve vaně jsem si uvědomil, že se můj vztah k němu definitivně změnil. Dostal jsem se do centra dění, kterému jsem nerozuměl, a on představoval neutrálního pozorovatele, který dodrží pravidla a donutí k tomu i ostatní. Jako obvykle jsem se mýlil. Když jsem se vrátil z koupelny, seděl ve stále stejné pozici, jen láhev byla poloprázdná, případně poloplná, záleží na úhlu pohledu. Nalil jsem si a posadil se.

„Dva dny uplynuly, zbývá ti jich čtyřicet sedm.“

Neměl jsem na to co říci. Strávil jsem sice rušný den, ale pro to, abych zvýšil pravděpodobnost svého přežití, jsem neudělal nic.

„Toužíš po tom stát se Čarodějem, vládcem Vegaše?“

Měl unavený hlas, a když mě pozoroval, svítilo mu bělmo růžovým světlem. Byl to jeden z mírnějších vedlejších efektů schopnosti disponovat mocí. Projevuje se jen u nejsilnějších čarodějů a pro ty je obvykle jednoduché ho před náhodnými pozorovateli zakrýt.

„Ne,“ odpověděl jsem, i když to byla jen řečnická otázka. Dobře to věděl.

„Ale nemám na výběr. Pokud uteču, ty budeš první, kdo za mnou pošle zabijáky. A po tobě ostatní. Nikdo si nedovolí nechat potenciálního nárokovatele vlády ve Vegaši naživu.“

Přikývl.

„A kdybych ti zaručil, že za tebou nikoho nepošlu?“

„Dokážu se postarat o jakoukoliv tajnou službu, ale nejsem mág. Na kontinentě je devět kouzelnických klanů, a to nepočítám vegašské rody. Budou se předhánět, komu z nich se podaří přibít mou lebku na bránu citadely.“

Přikývl. Náš rozhovor otce a syna se nevyvíjel příliš příjemným směrem. Přinesl jsem z police další dvě láhve vína, zvolil jsem myocerské červené, a obě otevřel.

„A kdybych ti slíbil, že zabiji vůdce tří klanů, kteří za tebou pošlou své lovce jako první?“

Víno mi málem zaskočilo. Proč by to proboha dělal? Zabít vůdce kouzelnického klanu není jednoduchá záležitost.

„Proč bys to dělal?“ zeptal jsem se nahlas.

Když něco nevíte, zeptejte se.

„Vydědil bych tě, zbavil jména. Pronásledovali by tě, ale trochu vlašněji. Po smrti tří velmistrů by ochladli úplně.“

Možná měl pravdu, ale neodpověděl mi na otázku.

„Po roce bych uspořádal novou korunovaci. Zástupci jedenáctky by losovali mezi sebou, jeden z nich by podstoupil zkoušku.“

Vzájemně jsme se pozorovali, ale jeho pohled byl pronikavější. Ještě mnohokrát jsem té noci šel do police pro víno. Všechně se mě snažil přesvědčit, abych vzal roha. Bohužel mi nevysvětlil, proč to dělá, proto jsem váhal.

Když jsem se ráno vzbudil na pohovce, byl jsem v pokoji sám. U baterie prázdných láhví byl položený lístek a na něm stálo:

Excelentní víno.

Škoda, že jsme s takovými večírky nezačali dříve. Snad bych si na něho zvykl a po čase si ho možná i oblíbil. Jako kluk jsem míval jako domácího mazlíčka modrého krokodýla, docela jsme si rozuměli. Posnídal jsem tři šálky kávy, ve sklepě si vyzvedl nachlazené koňské zbytky a přesunul se do bratrovy laboratoře. Pro kouzelnickou práci byla vybavena mnohem lépe než můj příbytek.

Na nádvoří jsem potkal Engoda. Byl oblečený v oficiálních rodových barvách a bavil se s mužem, kterého jsem neznal.

„Buď zdrav,“ pozdravil mě zdánlivě přátelsky, ale pod povrchem čpěl dokonale namixovaný koktejl sarkasmu, výsměchu a jakési perverzovní závisti.

„Vypadáš přešle. Začal jsi s přípravou moc zhurta, co?“ zasmál se.

Engod byl mladší než já, talentovaný, rád se choval jako buran z města a trpěl nesnesitelným sebevědomím. Právem, protože z celé smečky možných uchazečů byl nejlepší. Téměř se vyrovnal Maxovi. Přátelsky jsem mu kývl na pozdrav a co nejrychleji zmizel za dveřmi. Nelíbilo by se mi, kdyby se místo posměšků vypytał, co nesu v pytli.

V laboratoři jsem svůj poklad vybalil na stůl a pořádně si ho prohlédl. Nestálo to za moc. Tři více či méně polámané koňské nohy se zbytky masa, které i přes mou péči začínalo pořádně zavánět. Měl jsem hrubou představu, co vlastně hledám. Trik, který způsobil, že si kůň zlomil nohu. Po dvou hodinách práce s lupou a skalpelem jsem to měl. Struktura levé přední i levé zadní nohy byla těsně pod kolenním kloubem změněná a právě tam se zadní noha zlomila. Plocha lomu byla drsná, jakoby vyleptaná kyselinou. Více se mi běžnými metodami nepodařilo zjistit. Chvilí jsem koketoval s myšlenkou, že bych si na prozkoumání magické podstaty věci najal profesionála, ale nakonec jsem to zamítl. Do věci musel být zapleten někdo velice mocný, nemohl jsem věřit nikomu. Poprvé v životě jsem litoval, že jsem vzdělávání v magii, které pro mne jako pro syna Čaroděje bylo povinné, nevěnoval větší pozornost. Jedno jsem věděl jistě. Maxova smrt nebyla náhoda, někdo ho velice rafinovaně zabil. Netušil jsem, jak se neznámému podařilo obelstít jeho dábelsky rychlé a přesné instinkty, schopnost předvídat a vyvarovat se osobního nebezpečí, a nedělal jsem si iluze, že bych se toho dopátral. Byl jsem jako slepá sova v poledne v hejnu hladových sokolů. Pokud jsem chtěl mít alespoň naději na přežití, mu-